Ročník XXI. 11. leden 2026 Číslo 3. Křtu Páně

ANGELUS

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín

1. čtení: Iz 42,1-4.6-7 2. čtení: Sk 10,34-38
Ev.: Mt 3,13-17

Žl 29 **Pán dá požehnání a pokoj svému lidu.**

Kapka rosy z Božího slova: Ježíš se staví do řady s hříšníky a přijímá Janův křest. V tom okamžiku dostává sílu Ducha svatého pro své hlásání Božího království. Ježíšovou touhou je „zcela splnit Boží vůli“. To učiní celým svým životem, smrtí a vzkříšením. Tak napravuje hřích Adamův.

O křtu

Chvála Kristu.

Bratři a sestry, při dnešním svátku Křtu Páně se můžeme zamyslet nad skutečností křtu, tedy první svátosti, kterou v životě z víry přijímáme.

Křest je udělován ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Je tomu tak od prvních staletí Církve, v návaznosti na Ježíšova slova z Matoušova evangelia: *Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.*

Přijetím křtu vstupujeme do vztahů: s Nejsvětější Trojicí a s celou Církví. Stáváme se součástí rodiny Božích dětí. Veličiny prostoru ani času nemají sílu přetrhnout toto pouto. Patříme k sobě jako Církev putující (křesťané ve světě), Církev trpící (duše v očistci) i Církev vítězná (svatí v nebi). Apoštol Pavel píše: *A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího,*

ani mocnosti, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu. A slovy našeho Pána Ježíše: *A mocnosti pekelné ji nepřemohou.*

Křest vytváří nezrušitelné pouto s Bohem a Církví. Při křtu Kristus - Ženich předává své nevěstě prstýnek a naši duši koupe ve vlastní Krvi, která byla prolita za naši spásu. Radujeme se z jeho lásky, která nezná hranic a po jeho políbení se i nad námi objevuje znamení Ducha Svatého a z nebe se ozývá hlas: „Ty jsi můj!“

S pozdravem a požehnáním

P. Václav Fojtík

Rozbal svůj život

„Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary...“ (Ef 1, 3)

O Vánocích bývá člověk nějak obdarován. Nadechne se posvátné atmosféry, zakusí něco z hloubky a krásy. A přece se pak může stát, že tyto dary zůstanou nevyužité. Zapomenuté. Zastrčené v šuplíku, odnesené na půdu – „nerozbalené“. Zavřeme za nimi dveře a vrátíme se do obyčejného všedního života, ve kterém se na vánoční tajemství brzy zapomene.

Křesťanství přichází s myšlenkou, že obdarování není jen záležitostí Vánoc. Každý člověk nejprve dostává základní dar – samotný život. Ten není hotový výrobek, ale prostor, který může růst, zrát a nést ovoce. Do něj pak postupně přicházejí i další, konkrétní dary, schopnosti a hřivny. Ne proto, aby si je člověk schoval pro sebe, ale aby je rozvíjel a používal tak, aby z nich měl užitek on sám i jeho okolí. Právě skrze tyto dary může svět být o něco krásnější, živější a lidštější.

Dobrodružství všedního života pak spočívá v tom, jestli své dary skutečně „rozbalím“. Jestli je vezmu vážně, přijmu je a začnu s nimi něco dělat. Před pár lety to jeden zahraniční řečník shrnul do prosté věty: „When you receive a gift, use it!“ „Když dostaneš dar, používej ho.“ Možná až překvapivě jednoduchá rada.

Na prahu nového roku to může být pozvání i pro mě. Rozbal znovu svůj život. Rozbal to, co v tobě je dobré, co ti bylo svěřeno, co může sloužit druhým. Neodkládej tyto dary spolu s ozdobami z vánočního stromku do skříně. Život jsme nedostali proto, aby zůstal nerozbalený v šuplíku. A dary nedostáváme proto, abychom je s díky odmítli.

A pak se zkusme znovu a nově zapojovat do tohoto světa. Pomáhejme ho tvořit tak, aby byl krásnější, laskavější, soucitnější a pravdivější.

www.vira.cz

Pokora dává pevnou půdu pod nohama

Pýcha a arogance může být velmi akční a působit sebejistě. Pokora ale dává pevnou půdu pod nohama.

Každý z nás asi někdy potkal někoho, kdo byl přesvědčený, že má vždy pravdu. Možná chytrý, výřečný, zkušený. Ale taky nesnesitelný, manipulující, často neschopný sebereflexe. Takový člověk ztrácí kontakt s realitou, protože si nedovolí chybu.

Nepřipouští slabost. Nenechá se usměrnit. A čím víc se uzavírá, tím víc se bojí, že by mohl ztratit tvář.

Pýcha člověka izoluje. Nedovoluje mu žít v opravdových vztazích. Drží ho v neustálém srovnávání, podezírání, kontrole. Ve snaze mít navrch. Jenže je to těžké břemeno. Člověk, který se snaží si vystačit sám, se nakonec stále více vyčerpává a upadá do zahořklosti a ukřivděnosti.

Slovo pokora dnes zní leckomu podezřele, možná skoro i jako nadávka. Mnohým evokuje přihrbenost, nesebevědomí, útěk od odpovědnosti. Jenže pravá pokora není o tom, že si člověk nevěří. Je o tom, že si rozumí.

Latinské humilitas pochází ze slova humus – země. Pokorný člověk stojí nohama na zemi. Vidí své silné i slabé stránky, nebojí se pohlédnout do svých hlubin, ale ani zvednout hlavu k nebi. Umí říct „tohle neumím“, i „tohle se mi povedlo“. Pokora je tak odvaha k pravdě, která umožňuje být opravdově akční a užitečný. A právě takový člověk působí na druhé nejvíc – protože nehraje žádnou roli. Autorita s pokorou není měkká, ale důvěryhodná. Dává prostor druhým, nebere jim dech.

Pokoru se nedá naučit podle návodu. Vyrůstá pomalu, často z bolesti, ze zklamání, z vědomí vlastních hranic. Ale také z důvěry, že život má smysl i přes naše chyby. Kdo totiž poznal, že jeho síla má své meze, už nemusí mít potřebu dokazovat, že je silnější než ostatní. A kdo se setkal s Boží laskavostí – třeba i jen v náznaku, v přijetí, v odpuštění – ví, že pravá velikost se projevuje klidem a jistotou, která nemusí být hned vidět.

Ježíš říká: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce.“ Tato věta nezve k podřízenosti, ale k vnitřní svobodě. K síle, která se neopírá o bezduchý výkon, ale o pravdu.

Pokora tedy není protikladem sebevědomí. Je jeho pravým kořenem. Umožňuje nám růst, být v kontaktu s druhými, přijímat i dávat. Pýcha chce totiž ovládat. Pokora chce rozumět. A právě proto pokora nakonec proměňuje svět – ne silou, ale vnitřní pravdou, respektem a důvěrou.

Koho si vybavíš ve svém okolí (či v historii), kdo jedná zpupně, a co po něm zůstalo? A kde naopak vidíš opak?

www.vira.cz

Ohlášky:

- Farní ples se letos uskuteční v pátek 16. ledna od 19:00 h. v Kulturním domě v Hustopečích. Vstupenky se budou prodávat v neděli 11. 1. od 9:15 do 11:00 hod. na faře v Hustopečích. Cena je 350,- Kč i s večeří. Případné dary do tomboly budou přijímány ve čtvrtek 16. 1. od 17 do 19 h. v KD v Hustopečích, případně i na úřadu městyse po domluvě na tel. čísle: 602 514 343.
- V sobotu 17. ledna ve 14:00 bude v kostele Povýšení sv. Kříže v Hustopečích nad Bečvou pokřtěna Anna Josefína Rušarová.
- Od středy 21. ledna začne v Hustopečích na faře vzdělávání ve víře. Jednou za čtrnáct dní vždy ve středu od 18:30. Tentokrát na téma: Sv. apoštol Pavel (život, misijní cesty, listy do církevních obcí).
- Od 18. 1. do 25. 1. probíhá týden modliteb za jednotu křesťanů.

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 11. 1. do 18. 1. 2026

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Křtu Páně **11. 1.**	**Hustopeče**	**8:00**	Za † Zdenku a Ladislava Dohnalovy, za dar zdraví pro živou rodinu a dvo
	Černotín	**9:45**	Za † Antonína Kaňovského, živou a † rodinu
	Hustopeče	**19:00**	(tichá) eucharistická adorace
Pondělí **12. 1.** *sv. Probus (Pravoslav)*	**Hustopeče**	**6:30**	
Úterý **13. 1.** *sv. Hilarius z Poitiers*	**Heřmanice**	**17:30**	
Středa **14. 1.** *sv. Sáva Srbský*	**Černotín**	**16:30**	S prosbou k Panně Marii za zdárnou operaci
Čtvrtek **15. 1.** *sv. Pavel Poustevník*			
Pátek **16. 1.** *sv. Marcel I.*	**Hustopeče**	**16:30**	
Sobota **17. 1.** *sv. Antonín Veliký, památka*	**Bělotín**	**18:00**	Za živou a † rodinu Škrobánkovu a Dvorskou
2. neděle v mezidobí **18. 1.**	**Hustopeče**	**8:00**	Za živé a † farníky
	Černotín	**9:45**	Za rodiče Šnejdrlovy a živou rodinu
	Patrocinium **Kunčice**	**11:00**	Za živé a † farníky a občany Kunčic
	Hustopeče	**19:00**	(tichá) eucharistická adorace

Tel. na faru: mobil: **733 741 614**
E-mail: fahustopecenb@ado.cz
https://www.ihustopece.cz/farnost/